

Bredgåva och leudutstypsel:

9.

Y leudgåva leudade förlmannen slän
(förlman) ska en "vållers elatite" i beaktiga minsten,
vållers utsiggs för ad voren mycket fint.

Denna elatite tog man vil voren för, ty
vis varje "kristnade gille" — leudaf, de leu-
nen skulle "kristnas" — döpas skulle gudnör-
den leua denna elatite för voren och, vis
de leu in i kyrkan skulle leu leuda elat-
itton om leuudet för leudet. — — —

Det utsiggs voren voren mycket fint ad leu
läst "utsläp" vis leuaf, därför leude de
bättre och finare folket mycket voren med
ad kläda leuden. Häst skulle fläta i en mängd
fläta med infälda viden leud och med voren
och leuden skulle icke leu elatite under voren

4118

En leevadlös man!LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2.

En kvinna som kom gående en veck
såg en hus fröman komma från en annan
säg vid litet stycke ifrån henne. Han kom
leakfter en stund men gick fort och han
upp henne. Då han såg sig till sidan upp
tänkte han att han var utan bevis.

Han gick en stund till sidan om henne
och till slut kände han en lund som
drog i hennes chalar. Flera gånger in-
träffade detta. Kvinnan förstod att han
skulle skymda sig att gå fortare, ty gen-
gången kunde inte gå friligt någon man-
ska, därill hade inte mak, att de kom
längre från fröman gengångaren än en annan
säg som ledde upp till den där. Snakplasmabeston

Vid en sådan situation skulle man in-
te säga något, eller tala om det för
än dagen efter, ty då kunde man bli
döds sjuk. I stället skulle man tagna
en flinta och flinta quistar för sig,
eller lämna "brölsticker", brölstic-
ker över sig vilket var ett medel mot
spökens makt med en. — — — — —

Man trodde om detta spöke var gånge-
gane, och det var en kvinniska som hade
delirisk halshuggen och gick igen ef-
ter döden i en kvinniskas skulptur och
utan levnad.

dyktig utbar 4118

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4.

Vad maktigt fick man ofta se ljus
som rörde sig ut för åkrarna.
Dessa ljus sig ut som ett vanligt ljus från
en fotografenlampan. På rörde sig detta
ljus fram fram och till baka, ibland stannade
det. Detta ljus trodde man var
någon som i livstiden oräddmaktigt till-
rägnat sig jordområden från andra
flyttat rågångsmänske - och fick oss
springa omkring och staka ut jord
med lykta.

Örving Åre:

4118

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

Skru de som dog en naturlig döds an-
sig- och fruktade man för att gå igen
och spökas. De t. l. som varit giviga och
isär föde nog utsänt i livet.

Ju berättas det: Ju ett ställe i Västlands
socken hade en kvinna som dog varit
mycket värdig och givig. Sedan
hon dog kom hon igen varje natt, och
man sig kunde rikta vid spinnrocken
och spinnna. Ju detta ställe skulle man
stäl över dörren och skamlaren, för att
hon inte skulle få makt att komma
in i huset.

skedel med gångångare:

6,

Om en frönsen var död och han
vankt be i livstiden - som till gissis
eller syndig - och man befaunde ad han
som ad gud igen efter döden, skulles
man, då han lög i kisten, bryta syna-
lar över honom och låta den lili i kis-
ten. Man skulles bryta så många und-
lar som man ensig skulles vaska
till för sin egen livstid - eller så
många målar man beak så många
är skulles iske den döde för makt ad
gud igen.